

JENNA EVANS WELCH

LIEFDE &
GELUK

Vertaling Irene Paridaans

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2018 Jenna Evans Welch
Oorspronkelijke titel: *Love & Luck*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Irene Paridaans
Omslagontwerp: © 2018 Karina Granda
Bewerking: HarperCollins Holland
Foto auteur: Maggie Herbst/Echo Photography
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0229 3
ISBN 978 94 027 5666 1 (e-book)

NUR 285
Eerste druk september 2018

Originele uitgave verschenen bij Simon Pulse, een imprint van Simon & Schuster Children's Publishing Division, New York, U.S.A.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Waardeloze zomer.

Dat was het enige wat ik dacht toen ik naar beneden lazerde. Niet: *Ik val*. Niet: *Ik heb zojuist mijn broer van de Cliffs of Mother geduwd*. Zelfs niet: *Mijn tante vermoordt me omdat ik haar grote dag heb verpest*. Alleen maar: *Waardeloze zomer*.

Je zou kunnen zeggen dat ik mijn prioriteiten niet helemaal op orde had. En tegen de tijd dat ik onder aan die helling lag was ik zelf ook niet meer helemaal op orde.

Toen ik eindelijk stillag waren mijn designjurk en ik door minstens tien modderplassen heen geschoven, en bevond ik mij in een substantie die onmiskenbaar iets met de levende have te maken had. Maar de koeienvlaaien waren niet het ergste. Ergens onderweg had ik iets geraakt, iets hards, en mijn longen deden wanhopig hun best om zich te herinneren waar ze ook al weer voor bedoeld waren. *Inademen*, smeekte ik ze, *gewoon inademen*.

Eindelijk kreeg ik weer lucht. Ik deed mijn ogen dicht en dwong mezelf kalm te blijven en vijf keer zo diep mogelijk in en uit te ademen. Dat doe ik altijd als ik buiten adem ben, iets wat bij mij bovengemiddeld vaak voorkomt.

Ik heb wat mijn voetbalcoach de agressiefactor noemt. Dat wil zoveel zeggen dat ik weet dat ik, als we tegen een team spelen waarvan de speelsters eruitzien als Attila de Hun met een paardenstaart, de hele wedstrijd in het veld zal staan. Buiten

adem raken is een specialiteit van me. Alleen normaal gesproken heb ik dan voetbalschoenen aan en een trui in plaats van hoge hakken en lipstick.

Waar is Ian? Ik rolde op mijn zij en zocht mijn broer. Net als ik was hij op zijn rug terechtgekomen, zijn marineblauwe jack half uit, zijn hoofd naar beneden in de richting van de enorme toeristenbussen op de parkeerplaats. Maar hij verroerde zich niet.

Geen vinger.

Nee. Ik ging op mijn knieën zitten; paniek greep me bij de keel. Ik bleef met mijn hoge hak in de zoom van mijn jurk steken en worstelde om los te komen. Intussen schoten de beelden van de kleffe reanimatiefilm die we bij gezondheidskunde moesten kijken door mijn hoofd. Moest je nou eerst beademmen? Of eerst pompen? Waarom had ik nou nooit opgelet in die les?

Ik wilde me net boven op hem storten toen hij opeens zijn ogen opendeed.

‘Ian?’ fluisterde ik.

‘Wauw,’ zei hij flauwtjes, hij keek met halfdichte ogen naar de lucht en wiebelde een voor een met zijn armen.

Opgelucht plofte ik naast hem neer, tranen prikten achter mijn ogen. Ik mocht mijn broer dan van een berghelling af geduwd hebben, ik had hem in elk geval niet vermoord. Dat zou toch wel iets betekenen?

‘Doorlopen graag, deze kant.’ Ik verstijfde. De stem was Brits en veel te dichtbij. ‘Hag’s Head is een eindje verderop. Ooo, kijk, op de top is een bruiloft gaande. Ziet iedereen die

prachtige bruid? En... o, jeetje. Ik geloof dat ze een bruidsmisje verloren is. Hallooo daar, klein lavendelkleurig bruidsmisje, gaat het? Volgens mij ben je gevallen.'

Met een ruk draaide ik me om. Elke spier in mijn lichaam stond strak om los te gaan op wie het dan ook wezen mocht die mij zojuist een 'klein lavendelkleurig bruidsmisje' had genoemd, maar toen wenste ik opeens dat ik nóg kleiner was. Ian en ik waren niet alleen veel dichtter bij het voetpad terechtgekomen dan ik had gedacht, maar over dat voetpad liep ook nog een gids met een rode poncho en een breedgerande hoed met een kudde verrukte toeristen voorbij. Maar geen van hen keek naar het adembenemende landschap of naar de liefvallige bruid, die toevallig ook nog eens mijn tante Mel was. Ze keken naar mij. Alle dertig.

Je zou bijna denken dat ze nog nooit een knokpartij tussen twee bruiloftsgasten hadden gezien.

Doe alsof er niks aan de hand is.

Ik ging staan en trok mijn rok naar beneden. 'Een klein valpartijtje,' zei ik opgewekt. *Yuk.* 'Valpartijtje' stond normaal gesproken niet in mijn woordenboek. En van wie was die blijde, opgeruimde robotstem die uit mijn mond kwam?

De gids wees met de punt van haar paraplu mijn richting op. 'Zijn jullie echt zojuist van die helling gevallen?'

'Volgens mij wel,' zei ik monter terwijl ik mijn best deed datgene wat ik écht had willen zeggen binnen te houden. *Nee hoor, ik doe gewoon even een dutje in een feestjurk vol poep.* Ik keek naar Ian. Die deed net of hij dood was. Lekker makkelijk.

'Weet je zeker dat jullie niks mankeren?'

Nu liet ik een behoorlijke dosis 'ga alsjeblieft weg' in mijn stem doorklinken. 'Heel zeker.'

Dat hielp. De gids wierp me een beledigde blik toe, stak haar paraplu in de lucht en maakte aanmoedigende geluidjes tegen de groep, die mokkend voorwaarts schoof als een gigantische, éénbreinige duizendpoot. Daar waren we vanaf.

'Je had me wel eens even kunnen helpen met die club toeristen,' riep ik in de richting van Ians bewegingsloze lichaam.

Geen reactie. Typisch Ian. De afgelopen dagen had hij me nauwelijks aangekeken, behalve als hij me zover probeerde te krijgen dat ik aan onze ouders op zou biechten wat er afgelopen zomer was gebeurd. Niet dat ik hem dat kwalijk nam. Ik kon mezélf al nauwelijks aankijken en dan was ik nog degene die er een puinhoop van had gemaakt.

Ineens voelde ik een spatje regen. En nog een. *Nee hè? Nú?* Ik wierp een woedende blik naar de hemel, trok mijn arm op en wiegde mijn hoofd tegen mijn elleboog terwijl ik overwoog wat ik nu het beste kon doen. Behalve schuilen in een van de souvenirwinkeltjes die als kabouterholletjes in de heuvels waren rondgestrooid, was terugliften naar de bruiloft het enige wat ik kon doen. Terug naar de woede van mijn moeder, die inmiddels hier in de duinen al voelbaar was. Ik wilde me geen minuut eerder in de vuurlinie begeven dan absoluut noodzakelijk was.

Ik luisterde naar de golven die met veel geweld tegen de rotsen beukten en naar de flarden van gesprekken die met de wind over de heuvels werden aangevoerd, als de confetti die we een paar minuten eerder de lucht in hadden gegooid.

Zag je dat?

Wat is er gebeurd?

Gaat dat wel goed?

‘Nee, het gaat niet goed!’ gilte ik. De wind slokte mijn woorden op. Het ging al een week en drie dagen niet goed, sinds Cubby Jones – de jongen met wie ik de hele zomer stiekem uit was gegaan, de jongen op wie ik mijn hele tienerleven lang al verliefd was – besloten had mijn hart tot poeder te knijpen en dat uit te strooien over het hele footballteam. *Ians* footballteam. Geen wonder dat hij me niet meer aan kon kijken.

Nee dus. Het ging ab-so-luut niet goed. En het zou ook nog heel erg lang niet goed met me gaan.

Misschien wel altijd.

‘Jullie maakten ruzie tijdens de plechtigheid.’ Altijd als mijn moeder boos was liet ze haar stem drie octaven zakken en ging ze op dingen wijzen die iedereen al wist.

Ik keek op van de duizend tinten groen die langs mijn raampje voorbijvlogen, haalde diep adem en probeerde kalm te blijven. Mijn jurk zat als een modderige tutu om mijn lichaam gepropt en mijn ogen waren dik. Niet dat ik enige reden tot klagen had: Ians ogen zagen er nog veel erger uit. ‘Mam, de plechtigheid was al voorbij; we –’

‘Andere kant, andere kant!’ gilte Archie.

Mama vloekte en zwierde de auto naar de linkerkant van de weg, vlak voor een aanstormende tractor, en ik groef mijn nagels in het dichtstbijzijnde menselijke vlees, dat toevallig van mijn oudste broer Walter bleek te zijn.

‘Addie, niet doen!’ piepte hij en hij trok zijn arm weg. ‘Ik dacht dat we hadden afgesproken dat je me niet meer dood zou proberen te knijpen.’

‘We zijn zojuist bijna frontaal tegen een stukje landbouwmachinerie aan geknald, dus dan weet ik helaas niet meer precies wat ik doe,’ snauwde ik terwijl ik hem een paar centimeter van me af duwde. Ik had de afgelopen tweeënzeventig uur ingeklemd gezeten tussen mijn twee grootste broers in elk willekeurig vervoersmiddel dat we tegen waren gekomen, en mijn claustrofobie-index was gestegen tot negen.

Nog hoger en ik zou gaan meppen. Alweer.

‘Mam, niet luisteren, je doet het fantastisch. Er zat nog zeker acht centimeter tussen jou en die tractor,’ zei mijn andere broer Archie, en hij gaf haar onder de hoofdsteen door een klopje op haar schouder. Hij kneep zijn blauwe ogen halfdicht en mime-de tegen mij: Jaag haar nou niet op stang.

Walt en ik rolden met onze ogen. De man van het autoverhuurbedrijf op het vliegveld had gezworen dat het mama één, hooguit twee uur zou kosten om gewend te raken aan het rijden aan de andere kant van de weg, maar we waren nu al achtenveertig uur verder en elke keer als we de auto in stapten, kreeg ik dat lamme gevoel in mijn buik dat ik ook had bij kermisattracties. Dreigende ondergang. Ik hield de autoverhuurman persoonlijk verantwoordelijk voor alle emotionele en psychische schade waar ik zonder twijfel mee naar huis zou gaan.

Alleen Ian, die vanwege zijn wagenziekte de onbetwiste bezetter van de passagiersstoel voorin was, bleef onaangedaan. Hij draaide het raampje naar beneden zodat er een verse wolk koeienstank naar binnen kon waaien en wipte zoals altijd met zijn knie.

Er zijn twee belangrijke dingen die je over Ian moet weten. Eén: hij beweegt altijd. Altijd. Hij is de kleinste van mijn broers, een paar centimeter groter dan ik, maar niemand beseft dat omdat zijn energie elke ruimte waarin hij zich bevindt helemaal vult. En twee: hij heeft een woededrempel. Niveau één tot acht? Dan schreeuwt hij net als wij allemaal. Negen en hoger? Dan wordt hij stil. Zoals nu.

Ik leunde naar voren om zijn blauwe oog beter te kunnen zien. Er zat een klodder modder onder zijn oor en gras in zijn haar. Zijn oog was echt heel dik. Waarom was dat oog nu al zó dik?

Ian raakte voorzichtig de huid onder zijn oog aan, alsof hij hetzelfde dacht als ik. ‘Ruzie? Kom op, mam, gewoon een beetje kibbelen. Volgens mij heeft niemand het gemerkt.’ Zijn stem klonk kalm, een beetje verveeld zelfs. Hij probeerde haar echt te overtuigen.

‘Een beetje kibbelen betekent dat er geen geweld aan te pas komt. Ik zag vuisten. En dus was het ruzie,’ voegde Walter behulpzaam toe. ‘Trouwens, kijk maar naar Ians oog.’

‘Nee, je kijkt níét naar mijn oog,’ gromde Ian, die de zen kennelijk weer had losgelaten.

Iedereen keek naar hem, inclusief mijn moeder, die meteen weer gevaarlijk ver naar de verkeerde kant van de weg schoof.

‘Mam!’ gilde Archie.

‘Jaja!’ snauwde ze en ze stuurde weer naar links.

Ik heb Ian echt gekwetst. Mijn hart maakte aanstalten om zich om te draaien, maar ik drukte het weer op zijn plek. Ik had nu echt geen ruimte voor schuldgevoel. Niet nu ik al tot de nok toe vol spijt, schaamte en walging zat. Bovendien verdiende Ian dat blauwe oog. Hij hield maar niet op over Cubby – ik kan beter zeggen: hij hield maar niet op mij met Cubby te pesten. Alsof hij een stok had die elektrisch geladen was, waarmee hij me telkens een stroomstoot kon geven als hij daar toevallig zin in had.

Ians stem plopte weer op in mijn hoofd; de kapotte gram-

mofoonplaat waar ik nu al tien dagen naar luisterde. *Je moet het tegen mama zeggen voordat iemand anders het doet.*

Ik voelde een hete angstkriebel langs mijn benen omhoog trekken en snel leunde ik over Archie heen om het raampje naar beneden te draaien en frisse lucht de auto in te laten stromen. *Niet aan Cubby denken. Niet aan school denken. Gewoon helemaal niet denken.* Ik was zesduizend kilometer en tien dagen verwijderd van de vijfde klas, en ik wilde de tijd die me nog restte niet besteden aan het denken aan de rampplek waar ik straks weer naar terug zou gaan.

Ik staarde uit het raampje en probeerde me uit alle macht op het uitzicht te concentreren. Huizen en B&B's lagen in schattige klontjes verspreid in het landschap, de fris-witte muren staken fel af tegen de gekleurde deuren. Lijnen vol was zwaaiden heen en weer in de Ierse miezer, en de koeien en de schapen stonden zo dicht bij de huizen dat het wel leek of ze in de achtertuin stonden te grazen.

Ik kon nog steeds niet geloven dat ik echt hier was. Als je aan een bruiloft denkt, denk je niet meteen aan een natte, windrige klif aan de westkust van Ierland, maar dat was nou precies de plek die mijn tante had uitgekozen. De Cliffs of Moher. Moher, je spreekt het uit als 'moor'. Wind, regen, en blote voeten in hoge hakken. Maar ondanks het feit dat mijn broers de nieuwe schoonouders van mijn tante naar boven hadden moeten dragen, en ondanks dat wij allemaal tot onze enkels in de modder stonden voordat het 'geachte aanwezigen' had geklonken, begreep ik meteen waarom mijn tante deze plek had uitgekozen.

Om te beginnen leverde het prachtige beelden op. De cameraploeg die tante Mel had meegebracht – een paar kerels van eind twintig met zorgvuldig getrimd gezichtshaar – wilde dat we de hele processie twee keer deden. Ze cirkelden om haar heen terwijl de wind haar art-decojurk mishandelde, zodat ze eigenlijk zou moeten lijken op zo'n opblaasmannetje dat met zijn armen staat te zwaaien bij een autodealer, maar in plaats daarvan zag ze er elegant en sereen uit. En toen we eindelijk allemaal zaten was daar dat uitzicht. De overweldigende gróótsheid van dat uitzicht. Grote hompen zacht groen eindigden abrupt in steile kliffen die loodrecht de oceaan in liepen, waar de golven zichzelf opgewonden tegen de rotsen wierpen.

De kliffen waren oeroud en romantisch en volstrekt niet onder de indruk van het feit dat ik in de afgelopen zomer mijn eigen leven had verruïneerd. *Is er iemand en plein public op je ziel gaan staan?* vroegen de kliffen. *Nou en? Moet je zien hoe ik de volgende golf in een miljoen diamantjes uit elkaar laat spat-ten.*

Daar, op die plek, had het uitzicht elke gedachte aan wat dan ook verdrongen. Geen camera's, geen Cubby, geen boze broer. Het was de eerste keer in tien dagen dat ik me los had kunnen maken van het gemaal in mijn hoofd. Totdat Ian zich naar me toe boog en fluisterde: *'Wanneer ga je het tegen mama zeggen?'* en alle woede die zich in mijn borst had opgestapeld in één keer uitbarstte. Waarom kon hij me niet gewoon met rust laten?

Walter draaide nu ook zijn raampje open, waardoor er een overdwarse luchtstroom ontstond boven de achterbank. Hij

zuchtte gelukkig. ‘Iedereen heeft het gezien. Het hele gezelschap hield de adem in toen jullie over die rand vielen. Ik wed dat minstens één cameraman het heeft vastgelegd. En dan waren er ook nog die toeristen. Zeiden die nou iets tegen jullie?’

Ians been viel stil, het gewip werd vervangen door het ballen van vuisten. Hij draaide zich om naar Walter. ‘Walt, hou nou eens gewoon je kóp.’

‘Jullie allemaal –’ begon mijn moeder, maar toen trok ze wit weg. ‘O nee!’

‘Wat? Wat is er?’ Archie schoot naar voren en trok zijn schouders op tot aan zijn oren. ‘Rotonde,’ zei hij op een toon waarop een NASA-wetenschapper een brandende allesvernietigende meteoriet zou aankondigen.

Ik verankerde mezelf links en rechts aan de armen van mijn beide broers. Walter klemde zich vast aan zijn vangriem en Archie schoot in de rol van rijinstructeur en begon aanwijzingen te geven. ‘De chauffeur blijft op de binnenste baan van de rotonde. Als je de rotonde op rijdt moet je voorrang verlenen, niet als je er al op zit. Hou je aandacht erbij, en wat er ook gebeurt: niet remmen! Je kunt het.’

We reden de rotonde op alsof het een draaikolk vol haaien was. Allemaal hielden we onze adem in, behalve mama, die hardop begon te vloeken en Ian, die gewoon doorging met zijn dwangmatige gefriemel. Toen we weer van de rotonde af waren, klonk er een collectieve diepe zucht vanaf de achterbank, gevolgd door een laatste vloek van achter het stuur.

‘Goed gedaan, mam. Als je elke rotonde op die manier

neemt wordt het een groot succes,' zei Archie terwijl hij mijn klauwen van zijn bovenarm wrikte.

Walter schudde me ook van zich af en leunde naar voren. 'Mam, wil je alsjeblieft niet zo vloeken? Je bent er echt heel slecht in.'

'Je kunt niet slecht zijn in vloeken,' zei mama bibberend.

'Jij hebt zojuist het tegendeel bewezen,' wierp Walt tegen. 'Vloeken is echt een kunst, sommige woorden horen gewoon bij elkaar. Je kunt niet zomaar alles eruit flappen.'

'Ik geloof dat ik jullie er allemaal maar eens uit ga flappen,' zei mama.

'Ja, zó moet het, mam,' zei hij. 'Misschien moet je alleen maar grappige opmerkingen maken. Die slaan tenminste ergens op.'

'Het gaat om de context. En respect voor de vorm,' zei Ian, die inmiddels weer rustig was geworden. Ik begroef mijn vingers in mijn modderige rok. Was Ian nou boos-rustig of rustig-rustig?

Archie staarde ons aan. 'Ze mag alles zeggen wat ze wil. Alles wat ons veilig thuisbrengt. Denk aan wat je hebt geleerd in je meditatiecursus, mam. Ga naar je krachtplek.'

'Ja, hoor,' gromde Ian. 'Nou heb je Catarina opgeroepen.'

'Zij heeft hier echt niks mee te maken,' zei ik.

Mama keek ons dreigend aan. Ruim een jaar geleden had mijn moeder haar yogalegging en oversized T-shirts ingeruild voor een makelaarsgarderobe en een stapel *Zaken doen, zaken voelen*-dvd's van de plaatselijke makelaarsgoeroe Catarina Hayford. En we konden haar niet eens uitlachen, want binnen

een jaar had ze meer huizen verkocht dan negentig procent van haar ervaren collega's, en stond haar foto zelfs op de reclameborden van het kantoor. Dit betekende dat zij, waar ik me ook bevond in Seattle, overal hooghartig naar mij hing te glimlachen. En omdat ze sindsdien van die drukke werkweken had, was dat soms ook de enige keer dat ik haar überhaupt zag.

'Kan iemand me nog even duidelijk maken waarom ik ook alweer zoveel geld heb betaald om jullie mee naar Ierland te nemen?' vroeg mijn moeder opgefokt.

Walt schoot overeind. 'Jij hebt niks betaald – dat heeft tante Mel gedaan. En trouwens, als Addie en Ian daar niet een showtje hadden weggegeven, zou het een ongelooflijk saaie trouwerij zijn geweest, ondanks het geweldige uitzicht.' Hij knipoogde naar mij. 'Het hoogtepunt voor mij was het moment dat mijn kleine zusje hier besloot om Ian de afgrond in te duwen. Vooral de vastberadenheid waarmee ze dat deed. Net als in *The Princess Bride* als Buttercup Wesley van de helling af duwt en hij heel hard "Tot jeeeeee dieieieienst!" gilt.'

'Twee dingen,' zei Ian. Hij keek achterom, zijn lange haar zwierde om zijn schouders. Zijn blik vermeed de mijne. 'Om te beginnen: prima associatie, zoals je misschien weet zijn de Cliffs of Moher de plek waar ze de scènes uit *Cliffs of Insanity* hebben gefilmd. En verder: heb je eigenlijk wel gezien wat er gebeurde?'

Walter hield even zijn adem in. 'Waarom heeft niemand me dat verteld voordat we gingen? Je hebt gelijk. We waren gewoon op de *Cliffs of Insanity*. We hadden die scène best na kunnen spelen –'

‘Hou nou toch eens je mónd.’ Ik legde zoveel dreiging in mijn stem als ik kon. Als Walter eenmaal begon leek hij wel een dieseltrein. Hij maakte een hoop herrie en hield niet meer op.

‘Hoezo? Gooi je me anders van de rots of zo?’

‘Het was meer een gerichte stoot,’ zei Archie. ‘Of misschien toch een rechtse hoek. Technisch gezien helemaal niet slecht. Ik was echt onder de indruk, Addie.’

Nu keek Ian me wél aan met zijn ene blauwe oog. ‘Ze heeft me niet van die klif gegooid. Ik gleed gewoon uit.’

‘Ja hoor,’ lachte Walter. ‘Probeer je ego maar te redden, maatje.’

Ik duwde mijn ellebogen in de bovenbenen van Walter en Archie, maar zij pakten mijn handen beet en hielden me stevig vast tot ik me los begon te worstelen. ‘We rolden de andere kant van die heuvel af. Het was helemaal niet gevaarlijk.’

Walter schudde zijn hoofd. ‘Gelukkig niet. Tante Mel zou het ons nooit hebben vergeven als we haar droombruiloft hadden verpest door een moord te plegen. Hij fluisterde het woord ‘moord’ zoals de verteller dat altijd deed in zijn favoriete krimi op tv.

‘Maar de kijkcijfers zouden meteen omhoog schieten als dat wel was gebeurd,’ grapte Archie. ‘De omroep zou je meteen een contract aanbieden voor je eigen reality-tv-show of zoiets. De internationale bruiloftcrasher en de huurmoordenaar. Of huurmoordenares.’

‘Ophouden jullie.’ Mama haalde een hand van het stuur en masseerde haar rechterslaap. ‘Weet je wat? Ik stop.’

‘Mam, wat doe je?’ gilde ik toen ze de berm in reed en iedereen achter ons begon te toeteren. Als ik één seconde langer in deze auto geperst moest zitten dan strikt noodzakelijk, zou ik gaan flippen. ‘Er rijdt een hele stoet auto’s achter ons. En er is hier nauwelijks een vluchtstrook.’

‘Ja, Addie, ik weet het.’ Trillend trapte ze op de rem zodat we allemaal naar voren schoten. ‘Maar dit moet even.’

‘Die vechtpartij op die klif was echt Ians schuld,’ gilde ik zonder na te denken. Alle drie mijn broers keken me ontzet aan. Ik had zojuist de belangrijkste regel van de Bennett-code verbroken: *je laat elkaar nooit vallen*. Maar dit Cubby-verhaal speelde zich op een heel ander niveau af. Misschien golden daar de oude regels niet.

Ians gezicht vertrok van woede. ‘Jij was degene die –’

‘GENOEG!’ De stem van mijn moeder galmde als een gong door de auto. ‘Het kan me niet schelen wie er begon. Al had Addie je met honing ingesmeerd en je in een berenkuil gesmeten. Jullie zijn tieners, bijna volwassen. En ik ben helemaal klaar met dat geruzie. Jullie zijn van een heuvel gerold. Op een trouwerij.’

Berenkuil? Honing? Ik wist niet dat mama zoveel fantasie had. Walter begon te lachen, maar mama keek hem dreigend aan en meteen trok hij zijn gezicht in de plooi. Toen zoemde ze in op Ian.

‘Over een jaar ga jij naar de universiteit, en als jij denkt dat ik dit gedrag accepteer dan vergis je je. En Addie, jij bent zestien en je hebt de zelfbeheersing van een tienjarige.’

‘Hé!’ begon ik, maar Archie plantte zijn elleboog tegen mijn

ribben en ik sloeg dubbel. Dat was mijn redding. Als ik dit wenste te overleven zou ik de subtiele kunst van het zwijgen moeten beoefenen. En mam had gelijk. Zoals mijn uitbarsting van daarstraks had aangetoond, had ik inderdaad last van impulsiviteit. Dat bracht me dan ook regelmatig in de problemen.

‘Jullie konden het altijd zo goed vinden samen,’ zei mama. ‘Beter dan wie dan ook. Er zijn jaren geweest dat ik de indruk kreeg dat jullie amper in de gaten hadden dat er ook nog andere mensen bestonden. Wat is er deze zomer toch gebeurd?’

Opeens was het stil. Griezellig stil. Het enige geluid kwam van de ruitenwissers, die precies dit moment hadden uitgekozen om invoelend te worden. *Deze zomer, deze zomer, deze zomer*, zongen ze, terwijl ze regenwater over de voorruit zwiepten. Ians knie begon langzamer te wippen, ik voelde zijn blik zwaar op mijn gezicht rusten. *Zeg het tegen mama.*

Ik tilde mijn hoofd op en keek Ian recht in zijn gezicht. *Ik ga het niet. Tegen mama. Zeggen.*

‘Prima, dan vertel je het niet.’ Mama sloeg met haar vlakke hand op het stuur en we schrokken allemaal. ‘Als je vader hier geweest zou zijn, zou hij je op het eerste het beste vliegtuig terug naar Seattle hebben gezet.’

Ian en ik veerden tegelijk op uit onze stoelen. ‘Mam, nee! Ik moet naar Italië. Ik moet naar Lina toe!’ riep ik.

Ians rustige stem vulde de auto. ‘Mam, denk hier nog eens heel goed over na.’

Ze zwaaide met haar hand onze richting op, alsof ze een backhand sloeg in een tenniswedstrijd. ‘Ik zei niet dat je niet mocht gaan.’

‘Jezus, doe effe kalm, Addie,’ fluisterde Walter. ‘Je dook bijna met je hoofd door de voorruit.’

Ik zakte achterover tegen de rugleuning, de paniek sloeg als damp van me af. Het enige voordeel van de trouwerij van tante Mel, afgezien van de waanzinnige locatie, was dat ik me nu in Europa bevond, het werelddeel dat aan het begin van deze zomer mijn beste vriendin van me had gestolen.

Mijn tante had na de bruiloft een tripje georganiseerd voor ons allemaal, maar ik had mijn ouders zover gekregen dat ik in plaats daarvan een paar dagen naar Italië mocht om Lina op te zoeken. Ik had haar niet meer gezien sinds ze tweeëntwintig dagen geleden naar Florence was verhuisd om bij haar vader, Howard, te gaan wonen, en elke dag had een eeuwigheid geleken. Haar niet zien was geen optie. Zeker nu niet, nu het erop begon te lijken dat zij de enige vriendin was die ik nog had.

Opgelucht keek Ian weer voor zich en draaide zijn lange haar in strakke krullen. Ik zou zweren dat hij zijn haar alleen maar had laten groeien om meer te friemelen te hebben.

‘Begrijp me goed,’ ging mijn moeder verder. ‘Ik zou jullie allebei terug moeten sturen, maar die tickets naar Florence waren duur genoeg, en als ik niet een poosje verlost ben van jullie tweeën en dat voortdurende geruzie, dan stort ik in.’

Een nieuwe woedegolf trok door me heen. ‘Kan iemand mij alsjeblieft even uitleggen waarom Ian met mij meegaat naar Italië?’

‘Addie,’ snauwde mijn moeder. Ian keek me met grote ogen dreigend aan. ‘Mond dicht. NU!’